

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015. ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ.

Θεοδοσίου οσίου Του κοινοβιάρχου.

Έτος 8^ο Τεύχος 329

Ενί εκάστῳ ἐδόθη ἡ χάρις

Κυριακή μετά τα Φώτα σήμερα, και ο απόστολος Παύλος μάς ομιλεί για τα χαρίσματα του Θεού στους ανθρώπους. Αδελφοί, μάς λέει, στον καθένα ξεχωριστά δόθηκε η χάρις, σύμφωνα με το μέτρο της δωρεάς του Χριστού. Γι αυτό λέει· αφού

ανέβηκε ψηλά αιχμαλώτισε αιχμαλώτους και έδωσε δώρα στους ανθρώπους. Και το ανέβηκε τι άλλο σημαίνει, παρά ότι πρώτα κατέβηκε στα καταχθόνια της γης; Εκείνος που κατέβηκε, ο ίδιος είναι που ανέβηκε πιο ψηλά από τους ουρανούς, για να γεμίσει τα πάντα. Και αυτός έδωσε τους αποστόλους, τους προφήτες, τους ευαγγελιστές, τους ποιμένες και διδασκάλους, ώστε να διακονούν έμπρακτα τον καταρτισμό των πιστών και να οικοδομείται το σώμα του Χριστού, μέχρι να καταλήξουμε όλοι στην ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, σε άνδρα τέλειο, στο μέτρο του πλήρους αναστήματος του Χριστού. Κατά την προχθεσινή εορτή των Θεοφανίων, μάς μίλησε για την χάρη του Θεού την σωτήριο, και είδαμε τι σημαίνει χάρις και έλεος και φιλανθρωπία του Θεού. Σήμερα αναφέρεται στα επιμέρους χαρίσματα, τα οποία δίνει ο Χριστός στον κάθε άνθρωπο διαφορετικά. Αυτός είναι ο δωρεοδότης πάντων, ο Κύριος ο οποίος ανατέλλει μεν τον ήλι επί δικαίους και αδίκους και δίνει σε άλλον πέντε τάλαντα, σε άλλον δύο και σε άλλον ένα.

Αυτός είναι που Θεός ών εταπείνωσε εαυτόν, συνέστειλε την θεία φύση του και ενώθηκε με την ανθρώπινη στο πρόσωπο του Χριστού, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος με ψυχή και σώμα, εκτός αμαρτίας. Και όπως κατέβηκε στα ύδατα του Ιορδάνη και ευθύς ανέβη από του ύδατος καθότι ήταν ξένος προς την αμαρτία, έτσι με το πάθος και τον σταυρικό του θάνατο κατέβηκε στον Άδη και Αναστήθηκε, όντας ξένος προς τον θάνατο και καταλύοντας τα δεσμά του θανάτου, και συνανέστησε τους απ' αιώνος νεκρούς και τέλος ανέβηκε πάλι

στους ουρανοίς. Και μετά την Ανάληψη έστειλε στους μαθητές του το Άγιο Πνεύμα, το οποίο edίδαξε σε αυτούς πάσαν την αλήθειαν και τούς πλούτισε με χαρίσματα πνευματικά, και μαζί με αυτούς πλουτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο, άλλον με λιγότερα και άλλον με περισσότερα, ανάλογα με την δύναμη του καθενός και αποσκοπώντας στην οικοδομή όλου του σώματος της Εκκλησίας. Είναι περιττό νομίζω να τονίσουμε ότι τα δώρα του Θεού δεν είναι εφήμερα και επίγεια, αλλά πνευματικά και αιώνια. Ούτε πάλι αποσκοπούν στην ατομική μας ευημερία ή πρόοδο, αλλά στην καλλιέργεια και στην οικοδομή όλης της Εκκλησίας. Αυτός είναι και ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Θεός δεν δίνει τα ίδια χαρίσματα σε όλους, αλλά άλλον τον κάνει προφήτη, άλλον διδάσκαλο, άλλον ποιμένα, άλλον ευαγγελιστή, ούτως ώστε πρώτα να εργαζόμαστε πνευματικά για την καλλιέργεια και την αύξηση των ταλάντων, έπειτα να μιμούμαστε την αγαθότητα του Θεού και να μοιραζόμαστε τα δώρα του Αγίου Πνεύματος, και τέλος με τον τρόπο αυτό να κατορθώσουμε να γνωρίσουμε τον Θεό και να ενωθούμε όλοι, να γίνουμε ένας άνθρωπος, στο μέτρο της τελειότητας του Χριστού.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ο Θεός δίνει χαρίσματα σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στους μη χριστιανούς, για να γνωρίσουμε δηλαδή τον αληθινό Θεό. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι όλοι οι μεγάλοι σοφοί της ανθρωπότητας σε ανύποπτο χρόνο μίλησαν ο καθένας με τα δικά του μέσα για τον άπειρο και ασχημάτιστο Θεό, ο οποίος βρίσκεται πάνω από τα σχήματα και τις σκιές των αρχαίων θρησκειών (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι όλες οι θρησκείες πιστεύουν στον ίδιο Θεό· αξίζει να θυμηθούμε τον απόστολο Παύλο, ο οποίος δεν αναφέρθηκε καθόλου στο δωδεκάθεο, αλλά στον άγνωστο θεό, ο οποίος ήλθε επί της γης και φανέρωσε την θεότητα του στους ανθρώπους). Ούτε πάλι είναι τυχαίο που άνθρωποι απλοί, ακατήχητοι και αμύητοι στα της πίστεως, συχνά διαθέτουν υγιή πνευματικά κριτήρια και αγάπη προς τον Θεό και απλότητα σε μεγαλύτερο βαθμό από πολλούς από εμάς. Γιατι ο Θεός δεν είναι πρωσοπολήπτης, αλλά «θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθειν». Γι αυτό και δεν ωφελεί να καυχώμαστε για τα χαρίσματα που διαθέτουμε, επειδή δεν είναι δικά μας επιτεύγματα αλλά δώρα του Θεού και μάλιστα όχι για να τα κρατάμε για τον εαυτό μας – μιμούμενοι τον δούλο που έθαψε στην γη το τάλαντο - αλλά για να τα μοιραζόμαστε με όλους και για να πλουτίζουμε όλοι από κοινού. Ούτε πάλι να θεωρούμε ότι το ένα χάρισμα είναι σημαντικότερο από το άλλο ή ακόμα χειρότερα, να νομίζουμε ότι ο δείνα είναι ανώτερος και ο άλλος κατώτερος, επειδή διαθέτουν διαφορετικά χαρίσματα. Γιατί, όπως για την οικοδομή ενός σπιτιού είναι εξίσου σημαντική η λάσπη,

οι πέτρες, τα περιθυρώματα, τα παράθυρα, τα κεραμίδια κλπ, έτσι και για την πνευματική οικοδομή του σώματος της Εκκλησίας το κάθε χάρισμα είναι σημαντικό και απαραίτητο και συνεργάζεται με τα υπόλοιπα και όλα μαζί αλληλοσυμπληρώνονται.

Ευρισκόμενοι στον απόηχο της θείας Επιφανείας, της γεννήσεως δηλαδή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και της Βαπτίσεώς του στον Ιορδάνη ποταμό, ας δοξάζουμε τον Θεό και ας είμαστε ευγνώμονες για τις πλούσιες δωρεές του στον κόσμο και στον καθένα μας ξεχωριστά, και ας εργαζόμαστε κατά Θεόν, ώστε η ευχή του Αποστόλου να γίνει πράξη, να φτάσουμε δηλαδή όλοι στα μέτρα της αγάπης και της πληρότητας του Χριστού. Αμήν.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Ένας θεόπνευστος και φωτεινός ασκητής της Εκκλησίας

Μέσα στο πνευματικό στερέωμα της Ορθόδοξου Εκκλησίας έλαμψαν φωτεινές ασκητικές μορφές, που διακρίθηκαν για τη φιλόθεη βιοτή, την άκρα ασκητικότητα, τη θαυματουργική τους χάρη και το προορατικό τους χάρισμα.

Ανάμεσα σ' αυτές ξεχωριστή θέση στη συνείδηση των φιλαγίων και φιλομονάχων πιστών κατέχει ο Άγιος Θεοδόσιος ο Κοινοβιάρχης και Καθηγητής της Ερήμου, που έζησε και διέπρεψε στα χρόνια του Λέοντος του Μεγάλου (457-474) και του αυτοκράτορος Αναστασίου (491-518).

Ο Άγιος Θεοδόσιος γεννήθηκε το 423μ.Χ. στην κωμόπολη της Μωγαρισσού της Καππαδοκίας και οι θεοσεβείς γονείς του, Προαιρέσιος και Ευλογία, του καλλιέργησαν την πίστη και ευσέβεια στον Σωτήρα και Λυτρωτή Χριστό. Έτσι ο Θεοδόσιος κατέστη αιχμάλωτος της θείκης αγάπης και προτίμησε, παρακινούμενος από θείο έρωτα, να ακολουθήσει τον μοναχικό βίο και να απαρνηθεί την έγγαμη ζωή.

Γι' αυτό και εγκατέλειψε την πατρίδα του και μετέβη στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους. Στη συνέχεια έφτασε στην Αντιόχεια, όπου επισκέφθηκε τον Άγιο Συμεών τον Στυλίτη, ο οποίος του δίδαξε τις αρετές και τον πνευματικό αγώνα του μοναχικού βίου, διαβλέποντας ότι ο Θεοδόσιος θα εξελιχθεί σε φωτεινό πνευματικό γέροντα και θεόπνευστο ασκητή. Παράλληλα ο Άγιος διδάχθηκε πολλά και από τον θαυμαστό και ενάρετο ασκητή Λογγίνο. Έτσι έφτασε χάρη στην προσευχή και την άσκηση σε τέτοια

πνευματική διαύγεια και ωριμότητα και σε τέτοιο ύψος αρετής και αγιότητας, ώστε επιτελούσε με τη χάρη του Θεού θαύματα και προέβλεπε μελλοντικά γεγονότα, όπως την καταστροφή, που υπέστη η Αντιόχεια από ισχυρό σεισμό. Επιπλέον ο Άγιος αξιώθηκε από τον Θεό να βλέπει κεκοιμημένο ασκητή να συμπάλλει μαζί με άλλους μοναχούς, ενώ με την προσευχή του κατάφερε να ανάψει φωτιά από σβησμένα κάρβουνα σε τόπο, όπου επρόκειτο να ιδρύσει μοναστήρι.

Η φήμη του Αγίου Θεοδοσίου ως πνευματικού γέροντος άρχισε να προσελκύει μεγάλο αριθμό μοναχών, που αυξανόταν διαρκώς. Γι' αυτό και αποφάσισε την ίδρυση ενός μεγάλου και ευρύχωρου κοινοβιακού μοναστηριού, το οποίο απέκτησε μεγάλη ακμή και αίγλη, χάρη στους επίπονους αγώνες του υπέρ της ορθόδοξου πίστεως, αλλά και χάρη στην κοινωνική του προσφορά. Ο Άγιος Θεοδόσιος ως Κοινοβιάρχης εφάρμοσε αυστηρά πρότυπα μοναχικού βίου, που παρέπεμπαν στην πρώτη Εκκλησία των χριστιανών. Η φήμη του εξαπλώθηκε παντού και πλήθος λαού άρχισε να συρρέει στο μοναστήρι για να ζητήσει την πνευματική του καθοδήγηση, την ευλογία και την υλική του βοήθεια. Αναρίθμητες ήταν οι ψυχές, που βρήκαν κοντά του την ανακούφιση, την παρηγοριά και το στήριγμα στα ποικίλα προβλήματα, που αντιμετώπιζαν. Μάλιστα συχνά ανέτεινε τα χέρια του στον ουρανό και ζητούσε από τον Πανάγαθο Θεό την ενίσχυση και την άφεση για τις αμαρτίες των ανθρώπων.

Κατά το έτος 528μ.Χ. και σε βαθιά γεράματα ο Άγιος Θεοδόσιος παρέδωσε την αγία του ψυχή στον στεφανοδότη Κύριο για να αναπαυθεί από τους κόπους και τους πόνους των ασκήσεων και να απολαύσει την αιώνια χαρά του Παραδείσου. Η θλιβερή είδηση της οσιακής κοιμήσεως του διαδόθηκε ταχύτατα και πολυάριθμοι μοναχοί, κληρικοί και λαϊκοί έφτασαν για να προσκυνήσουν το ιερό του σκήνωμα, αφού για όλους ήταν ένας φιλόστοργος, ενάρετος και πνευματικός πατέρας και αδελφός, που γαλούχησε με τις συμβουλές και τις οδηγίες του χιλιάδες ψυχές. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας τιμά και εορτάζει την μνήμη του στις 11 Ιανουαρίου.

Επ' ονόματί του υπάρχουν αφιερωμένοι ναοί στο Ηράκλειο Κρήτης, τη Χίο, τη Ζάκυνθο, τις Σπέτσες και την Πάτμο, ενώ το 1982 ιδρύθηκε στην περιοχή του Αγίου Στεφάνου Αττικής γυναικεία ιερά κοινοβιακή μονή επ' ονόματι του μεγάλου και φωτισμένου αυτού ασκητικού Αγίου της Εκκλησίας μας.